

**Φασουλής και Περικλέους,
ὁ καθένας νέτος δισέτος.**

Φ.—Παλιούρι τέσα κόμματι κι' εἶναι σπουδαία πάλη
κι' ὅσα δὲν ἔχου, Περικλή, πρὸς τὸ παρὸν κεράλι
τρίχου παντὸ φηρὶ φηρὶ
νὰ τὸ βρουνα μὲ τὸ καρὶ.

Κι' ὁ Θεοτόκης ἔλαγε μὲ τὸ λεπτὸ στόμα
'στὸ ξησαμένῳ κόμματι :

» Ἄν πότε πότε ἐκίπτασθε τοῦ γίνουσι τὸ καλὸ,
ἂν ἔχετε μαζὸ,

κι' ἂν θέλατε 'στὰ πράγματα νάλληθε μάνι μάνι
ἐμένα νὰ βαπτίσατε τῆς στρουγγας σὰς τσοπάνη.
'Εγώμαι Κόντες ἑκαουστὸς και Κόντες Κερκυραῖος,
καμαρωτὸς κι' ὄρατος,
πούρος γιαμὰ φωστήρας,
φίρος και φουρούρι,
Τζωρτζίτος τῆς Κερκύρας,
τῶν πιτινιῶν πιτινί.

» Τὸ μάτι μου λιγόνει
τὸν κάθε διπλωμάτη,
ἐγώμαι γιὰ σαλόνη,
ἐγώμαι γιὰ Παλάτι.

« Κι' ἀλέγρα κόβω ράβω,
και σὰν μὲ πέρου κέβω
μου λέν : — ἀφέντη μπράβω,
Κόντε Τζωρτζάκη σκιάβω —

» Ἐγὼ, συμπατριῶται,
κλωσῶ τὰ κοντιλίκια,
και παίζω πότε πότε
μονὰ ζυγὰ φιστίκια.

» Δὲν μού ξερούγει μάβλος,
μηδὲ σουπὶ κανίνα,
ντούκουσι Τζωρτζῆς ἄλλος
δὲν εἶναι σὰν κι' ἐμένα.

« Αὐτὸς ἔμπορὶ νὰ 'πῆ
τὸν Βασιλεῖα πιτινί του,
και κάθε τσιλεπῆ
τὸν γράφει 'στὸ σκαρπίνι του.

» Μὲ τοῦ Θρόνου τὸ νερὸ
διψασμένους θὰ ποτίσω,
κι' ἀπὸ σήμερα ἔμπορῶ
Ἵπουργοῦς νὰ διορίσω.

« Μὲ τιμῶν οἱ Βασιλεῖς
κι' ἄλ' οἱ μουρῆγοι τῆς Αὐλῆς
τριγουρίζου 'στὸν Τζωρτζίτο,
και μού λένε τὸ και τὸ
και τοὺς λίω πῶς κρατῶ
ἀπὸ κἄποιν Κεπουλίτο.

« Ποιός, μαρέ, γιὰ τὸν Γεωργάκη
δὲν θὰ φέρη τὰ βιολιά,

πού θὰ γίνη σὲ λιγάκι
τὸ ραβδί τοῦ Βασιλεῖα ;

« Ἐγώμαι τζόγια τῆς σεπτῆς Μεγαλειότητός του,
ἐγώμαι, καθὼς ξέρετε, και συνουματός του,
κι' ὅλους ὁ Τζωρτζῆς 'στὴ Βουλή τζωρτζίνας θὰ τοὺς κἀνη
και τρεῖς φορὰς ἀλλοίμοιο 'στὸν μουρῆγο Ντελιγιάννη».

Μὰ προβαίνει . . . νέτος νέτος
κι' ὁ Σκουλοῦδης ὁ γενάτος,
και θυμῶνι και φωνάζει :
« Κόφο, Τζωρτζῆ μου, τὸ νάζι.

« Κάνε τόπο νὰ περάσω,
μὴ γελῶντας μὲ θωρῆς,
κόφο, Τζωρτζῆ μου, τὸ πάσο
κι' ἦλε κι' ἄλλος μουστερῆς.

« Μὴ λῆς πῶς εἶσαι τῆς Αὐλῆς ἰσὺ μονάκη φίλος,
γιατ' εἶναι κι' ἄλλος στύλος.
'Εμένα Πρίεβυ μ' ἔστειλε και μίσα 'στὴν Μαδρίτη
κι' ἔπαιξα τίταιους ρόλους,
ὀπου τοὺς Ἴσπανιόλους

τοὺς ἔκανα νὰ χάσουσι Παρασκευὴ και Τρίτη.
Και ταυρομάχους τρομεροὺς εὐτύχησα νὰ ἔω
και παρ' ὀλίγον νάφερα τρεῖς τίσιους κι' ἰδῶ,
ἐμένα χέσκων, Τζωρτζῆ μου, μὲ τόνον ἄρπας μάγον,
εἶδα τὰ σκίρτσα καθιμάς τρελλῆς ἀνεμοδούρας,
τὰς πανοκλιὰς τὰς χρουσὰς κληθῶν Ἀβενσάραγων,
τῆς Σκραγῶσας τὰ βουὰ και τῆς Ἐστραμαδούρας,
ὀπου μὲ τὸν Ἐρνάνη
ἐπῆγαυσι σεργῆται
ἐκείν' ἡ Δόνα Σόλα,
μὲ πρώτη Ἴσπανιόλα.

« Ἄκου' αὐτὰ κι' ἐκίνα,
τὴν Ἐστουντιατίνα,
και πατινάδες τρέλλα,
κι' ἀντίκρουσα μαριδλαῖς
κι' ἀφράταις Ἴσπανιόλαις
τρελλῆς γιὰ Τραβντέλα.

Εἶδα και τραναῖς κοκίταις
νὰ κτυποῦν τῆς κασανιέταις,
μὰ τῆς εἶδα και σπλιέτο
εἰς τὴν μίση νὰ φορίσουσι,
πού νὰ τῆς ἰδῆς, Τζωρτζίτο,
και τὰ εἶλα σου νὰ πῶσουσι.

« Ἄλλὰ μὲς 'στὸν τόσο κρότο
εἶδα και τὸν Δὸν Κιχῶτο
μὲ τὸν Σάντσο του νὰ κἀνη
τοὺς ἰπῶτας ἄνω κάτω,
κι' ὅμοιος μὲ σὲ μού ὄνη
'στὸ κορμὶ τὸ ντιλικάτο.

» Σ' ἐμένα, Κόντε, δὲν περῆ κανίνα κοντιλίαι
κι' ἡ τῆς Αὐλῆς συμπαθεῖα μόνο σ' ἐμέν' ἀνῆκει,

κι' ἂν εἶσαι Κόντες Κόντηδων κι' ἄριστοκράτης πρώτης,
ἀλλ' ὅμως λίγομαι κι' ἰγὼ Δὼν-Στέρνας ἰππότης,
ἕνας Ἰνφάντης, Ρουῦ-Βλάς, γινάδας Ἰσπανός,
ποῦ μὲ πυρὰς ἱτάκη,
καὶ κάνε τόπο, Τζωρτζέ μου, γιετ' εἶσαι ντιπ σπαχῆ;
μὲ τόσο δὲ μουστάκι.

Ἐ' μὲ μὴν κοκορεύεσαι γι' ἀγάπκις Βασιληῆ
καὶ γάδρα καὶ φιλιῆ,
πολλαὶ φορὰς, Τζωρτζέ μου, ποῦ χαιδεῖσαι τὸν ὄμο
καὶ τούτα μου τὰ γίνεσαι,
πολλαὶ φορὰς μὲ χαιρετῆ γλυκὰ γλυκὰ ἴστον δρόμο
κι' ὄλο καὶ ζωγραφίαι.

»Λάμπω σὰν Ἀποσιρίτης;
μῆσα ἴσῃς Αὐλῆς τασκίρι,
καὶ ἴστο ζήτημα τῆς Κρήτης
ἤμου τὸ δεξὶ τῆς χερί.

»Κάθε τόσο ἤπυλαοῦσαν
καὶ τὴν ἔξωπορτα ἄκουποῦσαν
τοῦ μεγάλου μου σπητιοῦ
ἄνθρωποι τοῦ Παλατιοῦ.

«Κι' ἔβλεπαν τὸν Δὼν-Σκουλοῦθ
ἴσῃν Αὐλῆ καὶ μπαينوβιγνήν,
κι' ἔλαγε τὸ κάθε βουδὶ
ὅτι κάττι θὰ συμβαίη.

»Καὶ δὲν ἔπαυα νὰ στέκω
ἴστο πλευρὸς τῆς ὀλένας,
κι' ἔκανα τὴν κύρ Ἀλέκο
νάχη τούρτουρα γιὰ μένα.

»Ἐγὼ θὰ γίνω μοναχὸς τοῦ Θεόπου ντροφιῆ,
μόνον μ' ἔμένα ἡγήγορα ἴσῃν Πόλι θὰ μετ φέρη,
κι' ὄχι μὲ σί, ποῦ φανίσει σὰν μία ζωγραφίαι,
ποῦ κάποτε εἰ σκατόλαις τὴν βλίτω Φιμεφιρίε.

Κι' ὁ Τζωρτζέτος ἴστον Σκουλοῦθ
λέει τοῦτο τὸ τραγοῦδι :

«Μέθα πὼς ἔξω τῆς Αὐλῆς ἀδικίως σουλατσάρις
καὶ μὴ τόνουρ μου γιὰμὰ ζήτης νὰ στραπατσάρη.
Τρίμε τοῦ Κόντε τὸν θυμὸ, τρίμε τὸν νταίλικι μου,
μὴν τάχη μὲ τὴν φάσσα μου γιὰτι θὰ τσκακωθοῦμαι,
καὶ πέρε σὺ τὰ γίνεσαι σου κι' ἰγὼ τὸ κοντιλικι μου
καὶ πᾶμ' ἔμπροσ' ἴστον Βασιληῆ κι' εἰ δὲθ νὰ μετρηθοῦμαι.»

Ἄλλ' ὅμως κι' ἄλλος Στέρνας πρβαίνει κοτσονάτος,
ὁ κύρ Ἀρκαγούμης ὁ πολὺς, ὁ ἤπλακαπλάτος,
καὶ λέγει : εἰτὶ μαλλώντε, κοκόροι τὸν διαβόλου ;
γιὰτι εἰ τούτον τὸν κυγαὶ δὲν βλίπεται καθλοῦ
κι' ἔμένα τὸν κακόμοιρο μὲ τὸ ἤπλε καπίλο ; . . .
κι' ἰγὼ πρωτεῖα θίλω.

Ἄλλωσ δὲν στέκεται ἤπλε καὶ τοῦ Ἀρκαγούμ' ἡ θέσις ;
ἄλλωσ δὲν ἔχω παλαιὰς μὲ τὸ Παλάτι σχέσις ;
ὄχι Στέρνας τοῦ Στίματος δὲν ἤμου ρεῖων πλήρης ;
κι' ὁ Κόντες τότε ἴσῃναξε ἐνὰ κι' ἄλλος μουσαφιρίς . . .
Ἀρκαγούμ, τὸ καπίλο σου γιὰ βάλτο ἴστο μαστίλο
καὶ κάνε τὸ μὲ πιαριῆ κι' ἰγὼ τὸ ροῦ στέλλω.»
Ἄλλ' εἶδι κι' ὁ Σμιπόπουλ μὲ τὸ βαθὺ τοῦ μάτι
πὼς εἰς τὸν Κόντε ἡγήγορα θὰ κλίνη τὸ Παλάτι,
κι' ὄλους τοὺς ἄλλους ἄχρη τοὺς ἄρησε νὰ τρώει
καὶ κίτρινος ὁ φουκαρῆς ὡς εἶδος κλαμπόκι

ἰφώναζε μὲ δάκρυχ «Σὺ δεξακίμης Θρόνε,
ἴσῃς καὶ τὸν Σμιπόπουλ πρσθετικίς Θεοτόκη.»
Κι' ἰφὼ κυγαῖς ἰγίνετο σπουδαῖος καὶ τρυχῆς
ὁ γέρος ὁ μαντρόσκυλος ἰπρόρθηκας ταχῆς,
καὶ τὰ σκυλόμα τὰ μικρὰ γινιόκλα τὰ κάνει
καὶ τάπαλα τὸν κριάτα μὲ λῦσσα τὰ δαγκάει.
Βρὲ σῖς κουτάβια, τοὺς ἴμλει, τί σκοῦζετ' ἰδῶ πέρη
γιὰ Βασιληῆ, γιὰ κόμπια, καὶ τὴν κακὴ σας ἴμερα ;
Ἐγώμαι μόνος Κίρβερτος καὶ Δράκος τῆς Κερώνας
καθ' ὄλους τοὺς κινόνας,
κι' ὑπόταν σκύλο κάποτε παρατηρῶ λιμάρη
ἀπῖζω νὰ φερμαρῆ,

τροχιζῶ τῆς δοντάρκις μου καὶ ῥίγνεται κοντὰ τοῦ
καὶ τότε τρεῖς ἄλλοιμονο ἴστο δόλιμ κριάτα τοῦ.
Εἶπεν αὐτὰ, τὸ στόμα τοῦ δὸθ πθθαμικίς ἀνείγει
καὶ μὲ καμπόσαις δαγκωνιζῆς τὰ στρώει ἴστο κυτῆγι,
κι' ἔμεινε πάλι σὰν καὶ πρὶν ὁ πρῶην Σακκαράκας
μαντρόσκυλος τοῦ Παλατιοῦ καὶ τῆς Αὐλῆς μπαστακάς.
Καὶ σὺ τί ἔβρις, Περιολῆ ;

Π. — Νὰ ξεραθῆς, βρὲ ταβλα,
ποῦ κουβεντιάζεις πάντοτε χωρὶς νὰ βῆξῃ; παῦλα.
Ἐῖρω πὼς βρισκαμαι κι' ἰγὼ εἰ τὸση φασαρία,
πὼς κορτεζάρι τὴν Αὐλῆ καθίνας πατριώτης,
κι' ἔφυγε κι' ἡ Βασιλίσσα μαζὶ μὲ τὴν Μαριὰ
καὶ μὲ τὸν Μιχαήλοβιτ, τὸν Δούκα τὸν γαμπρὸ τῆς,
ἀφοῦ καθίσετα σταυρὸ τὴν ἴδιμ τὴν ἡμέρα
εἰς ἕνα ναυτῆ Μόσκοβο, ποῦ ἴπικαν' ἰδῶ πέρη.

Μὰ κι' ἰγὼ μετὰ πολλῶν
χρέος ὤπιστον τελῶν
πλήρης πίστεις καὶ φόβου
εἰς τὸν τάφον τοῦ Μόσκοβου
κόνιν ἔφριφα τερπῆν,
καὶ δακρύσαις εἶπα ταῦτα :
εὐχαίρε Ρώσσε, χαιρε ναυτῆ,
γαίαν ἔχοις ἐλαφρῆν.»

Κι' ὁ Πρίγκηψ ὁ Νικόλαος ἰφρὴν μὴν ἀνῆλ
ἀρματομῶνις δυνατὰ, κι' ἀντήγουν ὄπιων κρότοι,
κι' εἶπα : σμῆ τάχατι κι' αὐτὸς ἀρματοῦλὸς δὲ βῆθ
κᾶν μὲ τὸν Τάκη, βρὲ παιζιθ, κᾶν μὲ τὸν Λεπενιώτη ;
Μὰ φῆμη μωριστομῶς σελπίκι ἴστο σναφῆρα
πὼς πάει κι' ὁ Νικόλαος νὰ κληνηθῆ ἴμερα,
κι' ἀμῖσως ἀντετάλῃσι πολεμοκράκτρα Μούσκα
κι' ἰγὼ μαζὶ τῆς ἄρευνα καὶ τίποτι «τραγοῦδοῦσα :

«Σ' ἕνα δασότοπο, σὲ μακρονῆσι,
ἔβηκ' ἕνας Πρίγκηψος νὰ κληνηθῆ,
καὶ μῖς ἴστο δάση καὶ ἴστο χωράφι
ἐκληνηθῆσε λαγούς κι' ἔλαρξη,
κι' ὄλοι ἴσῃρομῖαν γιματὸς ζήμει
λαγούς νὰ πῆσῃ τὸν πετραχῆλι,
μὰ ξαναγύρισε μὲ νταίλικι
κι' ἄλλο δὲν ἔμεισε παρὰ τὴν Νικη,
ποῦ ἴσῃρομῖαν μῆσα ἴστο δάση
τὸ Βασιλόπουλο γιὰ νὰ τὴν πῆσῃ.»
Τίποτι συμβαίνουσι, μορὲ τσιφουτῆ,
καὶ τῶρα γύρνα νὰ σῆς λιμπότσι.

Θεοδωρῆς ὁ τῶν παιδῶν πρὸς τὸν φίλον του Ἰουλιτάνου

Καθάβλις με, Πατισῶχ, καθάβλις με, πὼς μου,
ὄχι δὲν εἶσαι σῆμαχος, εἰς ἕνας ἀδελφῆς μου ;
δὲν ἔβρις πόσο χαιροῖμαι νὰ σ' ἔχω καθάβλις,

